

**M.P.O. BOOKS**

**GEDRAGEN  
HAAT**

**MISDAADROMAN**



**E-Pulp Publishers**

*Van dezelfde auteur*

Bij verstek veroordeeld  
De bloedzuiger  
Gedragen haat  
De blikvanger  
De laatste kans  
Dodelijke hobby  
De dood van Callista de Vries  
Een afgesloten huis  
Cruise control

Schrijven is... Een afgesloten huis

**Gedragen haat** is een uitgave van  
uitgeverij E-Pulp Publishers  
© 2006, 2018 M.P.O. Books & E-Pulp Publishers  
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart  
Omslagbeeld: M.P.O. Books  
ISBN: 978-94-92715-35-7 (paperback)  
ISBN: 978-94-92715-36-4 (e-book)  
NUR 332

[www.e-pulp.nl](http://www.e-pulp.nl)  
[www.mpobooks.nl](http://www.mpobooks.nl)

## Woord vooraf

In het voorjaar van 2006 verscheen de eerste druk van *Gedragen haat*. De verkoop ging boven verwachting. Drie boekhandelaars in Doorn en Wijk bij Duurstede wedijverden zelfs wie de meeste exemplaren zou verkopen. Al spoedig was er een extra oplage nodig. Vijf jaar later viel het doek voor het boek en was *Gedragen haat* alleen nog tweedehands verkrijgbaar.

Gelukkig is er nu deze herdruk. Ik heb de gelegenheid aangegrepen de tekst flink op te frissen, maar het verhaal zelf is ongewijzigd gebleven. Je kunt daardoor ook afleiden in welk jaar *Gedragen haat* zich afspeelt, want in dezelfde periode overleed prins Claus. De rechercheurs van politiedistrict Heuvelrug hadden net hun intrek genomen in het pas opgeleverde hoofdbureau aan de Sterke Arm in Veenendaal. En het Utrechts Nieuwsblad was nog een middagkrant. Hoewel die feiten het boek gedateerd maken, heb ik het zo gelaten omdat ze authenticiteit aan het verhaal verlenen, bijna alsof dit echt is gebeurd.

Maar zestien jaren zijn er verstreken. Wie de beschrijvingen uit het boek vergelijkt met de situatie anno 2018, ontdekt dan ook verschillen. Een verwaarloosde tuin bij de Albert Heijn in Doorn? Verpauperde, dichtgetimmerde panden bij het parkeerterrein? Het klinkt spannend, maar niets daarvan is terug te vinden. Die verwaarlozing, een doorn in het oog van veel mensen, is voorbij. Zo zijn er meer wijzigingen. Telefooncellen, bijvoorbeeld, verdwenen ongemerkt uit het straatbeeld.

De situatie ter plaatse mag dan veranderd zijn, maar het spannende verleden herleeft in mijn boek. Ik hoop dat de lezer er veel plezier aan zal beleven.

Marco Books

## Donderdag 3 oktober

### 1.

Met de armen over elkaar duwde Kars Becker zijn rug krampachtig in het kussen van de autostoel. Het gedreun van de radio overstemde moeiteloos de half hardop tegen zichzelf gesproken zinnen, terwijl zijn blik de weg schichtig afzocht. Hij was gewapend.

‘Dat is een ander model. Dat is hem ook niet.’

Hij wachtte met het ongeduld van een jachthond vóór de hoorn heeft geschald, het startsein voor de traditionele vossenjacht. Zijn lichaam stond strak van de adrenaline. Dit was de eerste klus sinds zijn vrijlating. Als het goed ging, was er veel geld te verdienen. Geld dat hij goed kon gebruiken sinds hij een week of vijf weer een vriendin had. De relatie was nog zo pril dat hij zijn oma, bij wie hij was ingetrokken, nog niet over Esmée had verteld.

Onwillekeurig dacht hij aan haar, hoewel hij zich op zijn taak moest concentreren. Voor haar deed hij dit, hoewel hij betwijfelde of ze het goed zou keuren. Esmée was de dochter van de wiskundedocent die hij vroeger op de mavo had gehad. Een stoffig mannetje met een afgeleefd gezicht en een monotone stem. Hij leefde niet meer. Zijn dochter had Kars in een café leren kennen. Hij had haar achternaam horen noemen – dat was de zeldzame naam Bloemhard – wat de aanleiding was om

een praatje over haar vader aan te knopen. Van het één kwam het ander. Hij was stapelverliefd op haar geworden. En zij op hem.

Die gedachte liet hem niet los.

Alles had hij ervoor over om het haar naar de zin te maken. Ze hadden het er weleens over dat zij later in Egypte wilde wonen. Ze had iets met dat land, een belangstelling die ze van haar vader had overgenomen, die elke zomer naar het land van de piramides en koningsgraven trok. Esmée had twee penvriendinnen in Egypte, uit een Nederlandse en een Engelse familie, met wie ze maandelijks schreef. Het leek haar geweldig om in dat land met zijn warme klimaat te wonen en er een hotelletje te hebben. Als hij dat voor haar kon regelen, zou hij het niet laten!

Het was een droom die de moeite waard was om na te jagen, een avontuur dat ze samen zouden aangaan. Want wat bond hem aan Nederland? Zijn moeder leefde niet meer, en zijn naaste familie bestond uit een oma en haar broer. Zij gedoogden hem hooguit. Kars Becker wist dat de verhuizing weleens heel spoedig kon plaatsvinden. Daarom had hij, zonder dat Esmée het wist, al voorbereidingen getroffen.

Voor haar zou hij tot het uiterste gaan. Tot dusver was zijn vrijgevigheid beperkt gebleven. Zijn financiële armslag was heel minimaal. Toch had Kars al een kettinkje met een gouden hartje voor haar gekocht. Ze was er dolgelukkig mee. Het vervulde hem met trots als hij het kleinnood op haar blouse tussen haar borsten zag rusten. Het was een voorschot, zo zag hij het, op wat ging komen.

Even had hij overwogen haar in vertrouwen te nemen, toen ze merkte hoe de onzekerheid een schaduw op zijn gezicht wierp. Ze wist niets van de klus en dat was beter ook, hoewel de verleiding om zijn hart te luchten groot was. Omwille van het risico dat zijn geheim zou uitlekken en haar halfbroer Johan ervan hoorde, had hij zijn mond gehouden.

Diezelfde Johan had haar twee dagen daarvoor nog verteld dat haar kersverse vriend een bajesklant was geweest. Ze was ontzettend geschrokken, omdat Kars haar dit niet zelf had verteld. Kars verweet het zichzelf. En toch, hij had dat deel van

zijn leven verzwegen uit angst dat Esmée hem zou afwijzen. Hoeveel van zijn eerdere relaties had hij al zien stuklopen? Hij wist dat hij niet de meest begerenswaardige vrijgezel was en het besef groeide dat zijn leeftijd zich tegen hem zou keren. Welke vrouw zag hem nog? Moest hij voor altijd alleen blijven? Hij haatte Johan dat hij Esmée over zijn verleden had verteld, maar hij haatte zichzelf nog meer dat hij het had verzwegen.

Gelukkig had Esmée begrip voor zijn uitleg. Ze had verteld dat ze niets op had met haar halfbroer, die haar leven voortdurend vergalde. Niets van zijn criminele verleden had hij daarna voor haar achtergehouden. Met het heden lag het anders. Hoe graag wilde hij dat ze ook begrip had voor wat hij nu ging doen. Want hij bleef zich voorhouden dat hij het voor haar deed, zodat ze een gezamenlijke toekomst konden opbouwen. Daar had hij geld voor nodig. Vél geld.

Waarom zat hij opeens zo zenuwachtig op het stuur te tikken, synchroon met de muziek?

Hij moest opletten. Boven hem was het wolkendek verscheurd. De zon was al onder en in het schaars wordende licht tekende zich een wolkendek vol spleten en spelonken af, waar langs rafelige randen de eerste sterren aarzelend in de diepte van het heelal blonken. Het zou gauw donker worden. Duisternis waar hij handig gebruik van zou maken.

Volgens zijn horloge was het halfacht. De auto stond geparkeerd langs de ventweg die parallel lag aan de N227 tussen Maarn en Doorn, te midden van de verlaten bossen en boven op de Utrechtse Heuvelrug. Alsof hij een late wandelaar was die na een lange tocht in de auto op adem kwam. Zijn blik zocht ondertussen onverminderd de weg vóór hem af, terwijl auto's en vrachtwagens met hun verblindende lichten langs hem raasden.

Drie minuten later gebeurde het. Hij herkende het opgegeven signalement van de auto, het type, de kleur, en op het laatste moment, terwijl de wagen passeerde, nam hij het nummerbord in zich op. In een flits meende hij ook de inzittende te herkennen. De begeerde vos van de jacht.

Hij startte de motor.

Om niet op te vallen, liet hij de auto met een matige snelheid

de heuvel afdalen, tot hij van de ventweg de provinciale weg op kon. Tussen hem en de auto, die als een magneet op hem werkte, waren twee andere auto's geslopen. Dat was niet erg, want hij kende het einddoel van het slachtoffer. Zijn levensritme was zo voorspelbaar!

De klus beviel Kars helemaal niet. En dat niet alleen vanwege zijn onervarenheid met dergelijke klussen. Inbraken, gewapende overvallen, dat was bekend terrein. Daaraan had hij zich zo vaak schuldig gemaakt, dat het een peulenschil leek vergeleken bij dit. Wat hem vooral zorgen baarde, was het tijdstip. Hoe druk zou het op het parkeerterrein zijn?

Een paar uur geleden was hij er nog geweest en toen wemelde het van de mensen die aan het winkelen waren. Dat maakte het riskant. Het kon nooit vlekkeloos verlopen, altijd ging er wel iets mis. Was het niet verstandiger om een bivakmuts over zijn hoofd te trekken?

Geen tijd voor zulke vragen.

Hij had het grote kruispunt in het centrum van Doorn bereikt. De twee auto's voor hem gingen ieder een andere weg. Beide stonden ze links voorgesorteerd. Hij kwam rechts voor een rood verkeerslicht stil te staan, het verkeerslicht van de weg naar Driebergen. De witte Volvo van het slachtoffer had nog net het groen gehaald. Geen punt. De voorsprong was slechts tijdelijk.

Groen!

Kars kende het parkeerterrein dat zich van Dorpsstraat naar de tweehonderd meter daarachter liggende supermarkt uitstrekte. En dan waren er de parkeerplaatsen die vanaf de weg niet te zien waren, omdat een verwaarloosde tuin dat gedeelte afschermdde. De meeste mensen zetten hun auto dicht bij de winkel neer.

Volgens vaste gewoonte had zijn slachtoffer, Floris van der Zwan, de auto op een weinig gebruikt deel van de parkeerplaats neergezet. Kars Becker zag het, terwijl hij zijn eigen auto ook in die richting manoeuvreerde. Ze waren bij de plaatselijke vestiging van de Albert Heijn waar Floris elke donderdag, ook volgens de voorspelbare indeling van zijn agenda, tegen sluitingstijd kwam om boodschappen te doen. Het was tien over halfacht.

Helemaal donker werd het hier door de straatlantaarns nooit.



Floris had de Volvo strak naast de plek geparkeerd waar men winkelwagentjes kon pakken en wegzetten, het verste punt vanaf de ingang van de winkel en onzichtbaar vanaf de toegangswegen. Bijkomend voordeel waren de dichtgespijkerde ramen van de belendende panden. Al met al was het een stille hoek van het parkeerterrein, waar weinig kans was om gezien te worden. Alleen die ene lantaarnpaal was jammer.

De enige andere aanwezige was een oudere man die zijn winkelwagentje juist had teruggezet en naar de auto liep. Floris stond nu met een muntstuk van vijftig cent bij de wagentjes te hannesen. Met een ruk en een kletterend geluid kreeg hij een wagentje los en zette een boodschappentas erin. Hij had de gewoonte om nog even te voelen of de kofferbak gesloten was. Zó voorspelbaar.

Dit gaf Kars voldoende gelegenheid om te zien dat de enige toeschouwer ingestapt was en geleidelijk van het toneel verdween. Resoluut greep hij naar het wapen dat de hele tijd naast de zitting had gelegen en stapte uit. De motor van zijn auto draaide nog, evenals de autoradio die ongewenste geluiden moest overstemmen.

Het slachtoffer zag hem komen. Het ogenblik was te kort voor Floris om te doorgronden wat er ging gebeuren, hoewel hij Kars Becker herkende. Kars handelde zonder aarzelen, trefzeker. De stroomstok die hij in zijn hand had, zwaaide in de richting van Floris, wiens vragende blik veranderde in afgrijzen. Er klonk geknetter.

Vrijwel onmiddellijk stortte het slachtoffer ter aarde neer. Het lichaam van Floris van der Zwan lag een moment te sidderen voordat het tot rust kwam, terwijl het winkelwagentje over de oneffen bestrating tegen hem aan rolde. Tevreden stelde Kars vast dat niemand iets had gezien. De autoradio had het geknetter van de stroomstok keurig en volgens plan overstemd.

Niets aan de hand.

Maar diep in zijn binnenste voelde hij het beuken van zijn hart.

Beheers je, riep hij zichzelf in gedachten toe. Dat moest, als hij wilde slagen. Een aarzeling kon hem de das omdoen.

Hij tilde zijn slachtoffer op en droeg hem naar de auto. Het

meest vervelende van de klus had hij gehad. Nu was het: niet nadenken, maar handelen! Het afgrijzen lag verstard op het jonge gezicht van zijn slachtoffer, maar dat deed weinig met Kars. Het mócht hem ook niets doen.

Hij opende de kofferbak van zijn auto en deponeerde het roerloze lichaam op de bodem. Er klonk een licht gekreun. Vervolgens knevelde hij Floris zo snel hij kon. Hij gooide de klep dicht. Voor de zekerheid keek Kars nog een keer om zich heen.

Inderdaad, niemand had iets gezien.

Met achterlating van het winkelwagentje, reed Kars Becker richting uitgang. Hij had de keus uit twee uitgangen. Of dezelfde weg terug, of via een smal weggetje naar de straten achter de Albert Heijn. Hij koos voor dezelfde weg terug, een keus die hij spoedig zou betreuren.

Weer merkte hij hoe hard zijn hart in de borstkas tekeering. Het was nu meer de overwinningroes dan de spanning die dit veroorzaakte. Dat een ontvoering zo eenvoudig kon zijn, had hij zich nooit gerealiseerd. Dit was kinderspel. Van zulke opdrachten lustte hij wel meer! En het geld was goed.

En toch, die knagende onzekerheid.

Kars was er allesbehalve zeker van dat de volgende opdrachten hem zo gemakkelijk af zouden gaan als deze. Waar was hij aan begonnen?

Wat hij had gedaan, was slechts het begin. Zou hij in staat zijn tot moord, het eventuele uiterste gevolg van een ontvoering? Had hij dat voor de gezamenlijke toekomst met Esmée over? Of juist niet, omdat hij er niet aan moest denken dat zij erachter kwam? Of, zou hij bereid zijn te moorden om te voorkomen dat ze erachter kwam? Als hij niet besloten had met haar naar Egypte te vluchten, had hij wel móeten moorden. Floris kende hem. Als Kars hem niet zou doden, zou hij hem bij zijn vrijlating verraden.

Juist toen hij het terrein wilde verlaten, de Dorpsstraat op, gebeurde het.

Hij zag de tegemoetkomende auto en de man erin die een hand opstak. Een bekende die later zou kunnen verklaren dat hij op het moment van de ontvoering daar was. Automatisch stak Kars Becker ook een hand op, hoewel hij liever beide